

forstod ham, mente, at vi skulde indskrænke os til at befæste; nemlig Sjælland med Kjøbenhavn og de omkringliggende Der. For nu at komme paa det Stene med, hvor vidt der virkelig er Mening i dette Forslag om at befæste Sjælland og Kjøbenhavn, maa vi spørge os selv, hvad det er for en Modstander, vi ville have at værges os imod, og naar der foreleden blev yttret, at vi ikke kunde vente mere Hjælp i Fremtiden, end vi havde havt Net til at vente i sidste Krig, og naar der fra forskjellige Sider blev ydet denne Udtalelse Bifald, saa maa jeg dertil bemærke, at Situationen for Diebliffet er ganske anderledes end tidligere. Det er vel sandt, at vi ikke fik Hjælp sidste Gang, og maaste vare vi heller ikke berettigede til at vente den — i alt Fald glippede vore Forhaabninger om at faae den — men saaledes som Forholdene stille sig nu, vil der jo aldrig blive giuet nogen Tjende, og da navnlig ikke nogen Stormagt, Anledning til at kaste sig over os undtagen i et Dieblif, hvor en europæisk Krig staar for Døren. Overken Rusland, Preussien, England eller hvilken som helst anden Magt vil have Anledning til at kaste sig over os uden for at sikre sig den Situation, som Besiddelsen af de danske Der og da navnlig vore Sunde og Stræder vil yde en saadan Magt lige overfor en større Modstander. Det, hvorom det altsaa gjælder for os, er at kunne forhindre, at vi imod vor Villie blive overrendte enten af den ene eller den anden Part i en saadan Krig og dragne hen til den Side af Kampen, som vi maatte nødigst vilde gaa med til, og for at kunne forhindre dette, maa vi sørge for at kunne holde det første Stød ud, om det saa kun var i 1—2 Maanedes. Hvis nu de Befæstninger, man her foreslaar, i Virkeligheden kunde sætte os i Stand til at yde en saadan Modstand og altsaa nogenlunde gjøre os til Herre over at bestemme, hvilket Parti vi ville tage under en eventuel europæisk Krig, saa tror jeg, at der allerede derved var Meget vundet. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) bemærkede, at vi ved at holde Fæstninger og Flaade netop kaldte Tjenden ind i Landet; han henviste til 1807 og antydede, at den Flaade, vi den Gang, havde var ganske uforholdsmæssig stor — hvad den nu forresten slet ikke var, naar man husser paa, at vi den Gang havde Norge med — og netop derved blev Grunden til, at vi kom saa ilde afsted. Nei, dette var dog ikke Grunden. Grunden var den, at vi ikke kunde komme til at bruge den store Flaade, fordi vi lode os overlifte og overraske. Men det er jo netop Meningen, med det foreliggende Lovforslag, at forhindre en saadan Overraskelse, idet det tilligter i Forbindelse med tilsvarende Bestemmelser i Hverloven og Flaadeloven at tilveiebringe den hurtigst mulige Mobilisering. Hvad enten vi imidlertid ere bevæbnede eller ikke, saa vil det under visse europæiske Konflikter være af største Betydning for en eller anden Stormagt

at komme i Besiddelse af de Fordele, som vor geografiske Beliggenhed frembyder, og der vil da f. Ex. for Preussien være en ganske anderledes stor Fristelse til at sætte sig i Besiddelse af vort Land, naar man tror, at det Sele kunde afgjøres ved en militær Promenade paa en fjorten Dages Tid, end naar man veed, at man ikke vilde kunne komme til Ende dermed i maaste 2—3 Maanedes, i hvilken Tid der da vilde være mere end rigelig Leilighed for dets Modstander til at komme herop og sætte sig i Forbindelse med os, navnlig gennem det faste Punkt Kjøbenhavn. Men hvis dette nu er sandt, og det altsaa for os kun gjælder om at kunne holde os i kortere Tid, saa tror jeg ikke, at det Exempel, som det ærede Medlem hentede fra Paris, har noget at betyde. Jeg forlanger ikke, at vi skulle kunne holde os i 5—6 Maanedes, og dernæst blev Paris jo slet ikke stormet, men maatte overgive sig dels af politiske Grunde og dels af Mangel paa Tødemidler; kunne vi blot holde os her i Kjøbenhavn i en 2—3 Maanedes, saa ville Pengene endda være godt anvendte. Med Hensyn til de 7 Millioner, der forlanges til Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, vilde jeg rigtignok sætte Pris paa en Udtalelse fra den høit ærede Krigsminister om, hvorvidt det forholder sig saaledes, som jeg har set fremfat offentlig, at denne Befæstning i bedste Tilfælde vilde tillade Kjøbenhavn at holde sig i nogle Uger; thi opnaas der ikke Mere, end at vi kunne holde os nogle Uger mod en Tjende, som først maa have gjort en besværlig Landgang paa Sjælland og dernæst knap kan have havt Tid til at faae sit Befæstningsstyks herop, saa har jeg meget stor Tvivl om, hvorvidt det er værd at anvende en eneste Skilling paa en saadan Befæstning. Jeg har imidlertid opfattet den høit ærede Minister saaledes, at Kjøbenhavn kunde gjøres stormfrit ved den Befæstning, hvorom der er Tale, hvilket jeg gjerne vilde forstaa saaledes, at det vilde være nødvendigt for en Tjende at bringe Beleiringsstyks herop, altsaa foretage en regulær Beleiring af Kjøbenhavn for at tvinge Byen til Overgivelse. For at fortsætte disse Betragtninger lidt videre under den skildrede Forudsætning, at vi kunne holde os saa længe indtil en Allieret kan komme herop, vil jeg ogsaa gjøre det ærede Medlem fra Aarhus Amts 3die Valgkreds opmærksom paa, at hvis det lykkes os at holde ud, indtil vor Tjendes Tjende kommer herop, vil den Omstændighed, at vi endnu staa usvækkede og endnu have en Hær, selv om denne end hidtil har fundet Bestyttelse bagved Fæstningsvoldene, i høit Grad hjælpe os til at erobre tilbage de Provinser, som Tjenden maatte have besat. Men ere vi først bukkede under, har Tjenden først taget Hovedstaden og paalagt os Krigskontributioner paa 100 Millioner Rbd. og mere, ødelagt Alt, hvad der kan ødelægges, taget de offentlige Kasser, afvæbnet og opløst Hæren, jaget Rigsdagen fra hinanden og gjort det unnu-